

Ben Koşarken de Seni Seviyorum Hüsniye

– DEMİRCİ · 08 Eylül 2024

ben koşarken de seni seviyorum Hüsniye

Hüsniye benden iki sınıf üstte tombul sarışın çakmak gözlü. Ben beş, Hüsniye yedinci sınıf. Bir takım diplomatik görüşmeler ve hatırı sayılır birkaç ara bulucu vasıtası ile arkadaş olduk. Henüz sevgili olmak diye bir kavram icat edilmemiş büyükler bile arkadaş oluyor.

Hüsniye bana sepet sepet yumurta ile başlayan bir mektup yazmıştı kareli defterden koparılmış yarım bir sayfaya. lan Hüsniye, bari paraya kıyıp çizgisiz bir dosya kağıdı alıp olaya biraz romantizm katsaydın. Ama olmadı. Bir adet kız arkadaşım vardı artık. Mecnun olup çöllere düşebilir, Ferhat olup dağları delebilir, Medyum Memiş gibi Keto ya dalabilirdim. Ama önce beslenmemdeki haşlanmış yumurtanın icabına bakmam lazımdı. Zira aç ayı oynamaz.

Beden dersinde arazi olup Hüsniye'ye şimdi bir satırını bile hatırlamadığım bir şiirle birlikte mektup yazdım. 1989 yılından beri kalem, kağıt ve limonlu mey buzun müptelası olan ben deniz, şiiri yazarken yaş sınırimızı ihlal edince olaylar kontrolden çıktı. Şiirli mektup Hüsniye'ye ulaştı. 45+ şiiri okuyan 7b öğrencisi, çocuk yaşta hiper tansiyon nöbetleri geçirdi, altı tel saç beyazladı, göz altı torbaları belirdi.

Bahçede kağıdı bana verip avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Dedim Hüsniye'cim bunda ağlanacak bir şey yok, dur bak izah edeyim. Demeye kalmadı daha çok ağlamaya başladı. Ulan sayın Hüsniye dedim bi susar mısın daha okul bitmedi bende evliliğe hazır değilim.

Okulu ayağa kaldırdı, benim öğretmen tepemizde belirdi dövdün mü lan kızı diye çıkıştı. Ne dövmesi örtmenim, tanıştrayım kendisi Leyla bende Mecnun diyemedim tabi elimdeki kağıdı yemeyi

düşündüğüm anda elimden çekip aldı okudu.

Kim yazdı lan bunu?

Ben yazdım örtmenim

Nereden yazdın bunu?

Kendi kendime yazdım örtmenim

Hadi lan ordan kendi kendine yazmışmış deyip kağıdı cebine koydu.

Hüsniye'yi sınıfına gönderip beni kulağımdan çekip götürdü. Vicdansız Ceyar, sevenleri ayırdı. Gerçi Hüsniye galiba bu arkadaş olma işini bedava gazoz ve eski elips ekmeklerine yapılan kaşarlı sucuklu karışık tost olarak algılamıştı. Benim fakirlikten tebeşir kemirdiğimden haberi yoktu ama neyse. Konu bu değildi.

Sonra benim öğretmen benden birkaç şiir daha yazmamı istedi, yazdım verdim. Diğer öğretmenlere göstermiş, o yaşta yazdıklarına herkes hayret etmişti onların takdirini de alarak.

Romantik çocuk'dan hızını alamayıp lrz düşmanına doğru giden karizmamı kurtarmıştım şiir sayesinde.

Tabi bütün bu aferin lan'lara rağmen yıl sonu başı bütün müsamerelerde, bütün törenlerde yine iyi halli ailenin en küçük geri zekalı çocuğu çıkıp, babasının bando takımının alet edevat masraflarına yaptığı yardımların verdiği yetkiye de dayanarak cırtlak sesiyle berbat şiirler okudum yıllarca.

O gün bu gündür tehlikeli şiir yazar ve etli yemeklerde sebzesini önce yer etini hep sona bırakırım.

Şiir, o yıllarda şiire şiir dediğimden. Şiirin Şiir olduğunu öğrenmem için bu Hüsniye'nin hayatıma girip çıkması gerekiyormuştu.

Olaylar gerçek, isimler değiştirilmiş ve bir arkadaşımın mektubundan alıntılanarak da mizah katılmıştır.